

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph. D., **ve věci žalobce: I.S., nar. „X“, státní příslušník Moldavské republiky, v České republice hlášen na adrese Š. 1103/6, P. 6, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, se sídlem Pražská ul., 530 06 Pardubice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě v řízení o správním vyhoštění žalobce zahájeném dne 17. 1. 2013,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 16. 8. 2013 se žalobce domáhal vydání rozsudku, jímž by soud uložil žalovanému povinnost bezodkladně, v soudem stanovené lhůtě, rozhodnout v řízení o

správním vyhoštění zahájeném dne 17. 1. 2013 a dále zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení. Podanou žalobu odůvodnil tím, že v řízení bylo rozhodnuto žalovaným dne 10. 3. 2013, žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal odvolání, na základě kterého nadřízený správní orgán rozhodnutím ze dne 12. 7. 2013 uvedené rozhodnutí ze dne 10. 3. 2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dle § 169 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní orgán v řízení o správním vyhoštění rozhodne do 7 dnů od zahájení řízení. Do data podání žaloby na soud rozhodnuto nebylo, na žalobcův návrh ze dne 1. 8. 2013 na opatření proti nečinnosti do tohoto data nereagoval ani žalovaný, ani nadřízený správní orgán.

Podáním ze dne 2. 10. 2013 žalovaný vyjádřil přesvědčení, že není nečinný, přičemž k průběhu správního řízení mimo jiné uvedl následující:

Po obdržení rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení prvoinstančního rozhodnutí dne 23. 7. 2013 žalovaný dne 29. 7. 2013 zaslal manželce žalobce vyrozumění o tom, že byla přibrána do řízení jako další účastník, spojené s poučením podle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Písemnost byla manželce žalobce doručena dne 16. 8. 2013, lhůta pro případné vyjádření uplynula dne 27. 8. 2013. Informaci o přibrání manželky do řízení spojenou s poučením podle § 36 správního řádu vyhotovil žalovaný pro žalobce dne 2. 8. 2013. Tato byla doručena dne 5. 8. 2013 žalobcovu zástupci, který se dne 15. 8. 2013 písemně vyjádřil, přičemž mimo jiné navrhl provést místní šetření na adrese pobytu žalobce a jeho manželky. Žalovaný následně požádal dožádaný orgán o pobytovou kontrolu na adrese žalobce, informace z kontroly obdržel dne 19. 9. 2013. Dne 10. 9. 2013 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Az 67/2013-42, ze dne 22. 8. 2013, který se týkal vysílání cizinců – zaměstnanců na pracovní cesty, tedy obdobného skutku jako v projednávané věci, a zásadně změnil pohled žalovaného na problematiku pracovních cest cizinců. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce byl vyslán na pracovní cestu zaměstnavatelem pouze v lednu 2013, ovšem jeho práce u téže společnosti v měsících září až prosinec 2012 nijak zaměstnavatelem podložena není. Z tohoto důvodu žalovaný vyzval zaměstnavatele žalobce dne 12. 9. 2013 k předložení listin, ovšem až do dne 1. 10. 2013 žádné neobdržel, byl toliko vyrozuměn telefonicky o tom, že společnost Feodos s. r. o. na předložení listin pracuje.

Žalovaný ve svém vyjádření nastínil další předpokládaný postup v řízení a uvedl, že doposud nerozhodl z důvodu řádného zjištění skutkového stavu a hájení práv žalobce a jeho manželky, neboť doposud neobdržel vyjádření manželky žalobce k možným dopadům správního vyhoštění a požadované listiny od zaměstnavatele žalobce. Dne 17. 1. 2013 předal žalobci písemnost vyrozumívající ho o tom, že vzhledem ke složitosti řízení nerozhodne v zákonné lhůtě sedmi dnů od zahájení správního řízení (§ 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).

Žalobce reagoval replikou ze dne 1. 11. 2013, kdy setrval na podané žalobě a vyjádřil názor, že tvrzení žalovaného o úkonech v řízení v zájmu práv účastníků řízení nejsou relevantní, neboť pro řízení o správním vyhoštění jsou jasně stanovené lhůty, které žalovaný několikrát překročil. Dále se pak vyslovil tak, že řízení nemělo být se žalobcem vůbec zahajováno. Uvedl, že průtahy v řízení mají na rodinný a soukromý život žalobce neblahý vliv, neboť žalobce je nucen vydávat významné náklady při své snaze o dosažení vydání rozhodnutí žalovaným.

Podáním ze dne 13. 12. 2013 žalovaný na výzvu soudu sdělil, že správní řízení bylo dne 4. 11. 2013 podle § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno, o čemž byl zástupce žalobce vyrozuměn formou datové zprávy doručené dne 6. 11. 2013.

Zástupce žalobce k výzvě soudu dne 2. 1. 2014 předmětné vyrozumění o zastavení řízení včetně doručanky předložil, aniž by ovšem učinil jakýkoliv procesní úkon. Z vyrozumění vyplývá, že dne 4. 11. 2013 žalovaný podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavil řízení ve věci správního vyhoštění zahájené dne 17. 1. 2013 podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť odpadl důvod pro vedení řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili (žalovaný v rámci vyjádření ze dne 2. 10. 2013 a žalobce v rámci repliky ze dne 1. 11. 2013).

Podle § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců: „O správním vyhoštění rozhodne policie do 7 dnů od zahájení řízení; nemůže-li policie v této lhůtě rozhodnout, je povinna o tom účastníka řízení s uvedením důvodů uvědomit.“

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl o nedodržení lhůty s uvedením důvodů vyrozuměn v den zahájení řízení o správním vyhoštění, tedy dne 17. 1. 2013. Po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného a vrácení mu celé věci k dalšímu řízení a novému rozhodnutí (dne 23. 7. 2013) žalovaný sice činil jednotlivé procesní úkony, a to tak, jak popsal ve svém vyjádření k žalobě, nicméně o nedodržení zákonné sedmidenní lhůty s uvedením důvodů žalobce již znovu nevyrozuměl. Soud v tomto spatřuje pochybení žalovaného, neboť povinnost uvědomit účastníka řízení o tom, že nebude dodržena lhůta 7 dnů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a to i s příslušným odůvodněním, jednoznačně vyplývá z citovaného ustanovení § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedenou povinnost splnil při prvním projednávání věci, kdy žalobce skutečně vyrozuměl o nedodržení lhůty již v den zahájení řízení. Toto vyrozumění ovšem nelze vztahovat na opětovné projednání věci po zrušení původního rozhodnutí žalovaného odvolacím orgánem. Po vrácení věci žalovanému k novému rozhodnutí nastala další fáze řízení, kdy ode dne vrácení věci začala plynout nová lhůta 7 dnů pro rozhodnutí a kdy např. nebylo vyloučeno, že žalovaný tuto lhůtu dodrží. Pokud pak přesto žalovaný poté, co mu věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, dospěl k závěru, že v zákonné lhůtě do 7 dnů nerozhodne, byl povinen uvědomit žalobce o nedodržení této lhůty, a to i s uvedením důvodů, pro něž nelze lhůtu dodržet. Žalovaný své povinnosti nedostál, tedy v době podání žaloby byl skutečně nečinný a žaloba tak byla podána důvodně.

Soud ovšem v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (viz § 81 odst. 1 s. ř. s.), skutkový stav k datu podání žaloby či k datu jinému je pro něj irelevantní. Ke dni 29. 1. 2014, kdy soud ve věci vynesl rozsudek, byl jím zjištěný skutkový stav takový, že řízení o správním vyhoštění vedené proti žalobci bylo zastaveno, a to na základě úkonu žalovaného učiněného dne 4. 11. 2013. Pokud žalobce i po tomto datu trval na žalobě, nezbylo soudu, než ji hodnotit ke dni jeho rozhodnutí (29. 1. 2014) jako nedůvodnou a postupem podle § 81 odst. 3 s. ř. s. ji zamítnout.

O nákladech řízení pak soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy neúspěšný žalobce neměl na náhradu nákladů soudního řízení právo a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. ledna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová